Р Е Ш Е Н И Е
№ 43406

гр. София, 05.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 75 състав,** в публично заседание на 02.11.2026 г. в следния състав:

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **10704** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на Д. Б. Д. от [населено място], [улица], ап. 5, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 26-4332-004011 от 04.08.2026 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, с която е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца. Оспорената заповед за прилагане на ПАМ (ЗППАМ) се основава на констатацията в Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 5450364 от 27.07.2026 г., че на същата дата, около 20:07 часа, Д. Б. Д. е спрян за проверка в [населено място], по [улица], с посока на движение от пл. „В. завера“ към [улица], при която е установено, че товарен автомобил „Рено Матер“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на „Люцканов Транс“ ЕООД, който автомобил от 21.07.2026 г. е със служебно прекратена регистрация на основание чл. 143, ал. 10 ЗДвП.
В жалбата се твърди, че оспореният акт е издаден в нарушение на процесуалните правила и материалния закон, тъй като липсват данни водачът да е надлежно уведомен за служебната дерегистрация на автомобила. Наведени са и доводи относно несъразмерността на мярката и настъпилите от нея вреди. Жалбоподателят счита, че не са налице материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ от вида на посочената в чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ ЗДвП. Съображенията се поддържат в писмена молба от упълномощен процесуален представител – адв. М. З.. Претендират се разноски по списък.

Ответникът – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, чрез юрисконсулт М., оспорва жалбата и моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.
Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:
На 27.07.2026 г. срещу Д. Б. Д. е съставен АУАН № 5450364 за това, че на същата дата в [населено място], по [улица], с посока на движение от пл. „В. завера“ към [улица], управлява товарен автомобил „Рено Матер“ с рег. [рег.номер на МПС] , като при извършената проверка е установено, че превозното средство е със служебно прекратена регистрация от 21.07.2026 г. на основание чл. 143, ал. 10 ЗДвП – поради липса на сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“. Извършеното деяние е квалифицирано като нарушение по чл. 140, ал. 1, предл. 1 от ЗДвП – управление на МПС, което не е регистрирано по надлежния ред.
Въз основа на описаните в АУАН фактически данни е издадена процесната ЗППАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ ЗДвП, с която за извършено нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП на Д. Б. Д. е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 6 месеца“.
В хода на съдебното производство са приети като доказателства документите, приложени към жалбата и приобщени с административната преписка, включително допълнително представените от жалбоподателя писмени доказателства за сключена застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите.
При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:
Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на съдебен контрол индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, а разгледана по същество – основателна.
Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.
Според чл. 172, ал. 1 ЗДвП (редакция ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква „а“, т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2б не се издава и табелите с регистрационен номер и свидетелството за регистрация на моторното превозно средство не се отнемат, ако глобата за извършеното нарушение бъде заплатена в момента на налагането ѝ. Когато в срока по чл. 171, т. 2б глобата за извършеното нарушение бъде заплатена, принудителната административна мярка се прекратява.
Предвид посочената правна регламентация и представените с преписката Заповед № 812з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, Заповед № 513з-12086 от 10.10.2025 г. и Заповед № 513з-735 от 22.01.2026 г. на директора на СДВР, съдът намира, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен административен орган.
Актът е постановен в изискуемата писмена форма и формално съдържа фактически и правни основания за издаването му.

Независимо от това съдът намира, че заповедта е издадена в нарушение на материалния закон.
Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП (ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) предвижда налагане на принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от шест месеца за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП.
С издадения срещу жалбоподателя АУАН е констатирано нарушение по чл. 140, ал. 1, предл. 1 ЗДвП, съгласно която норма по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. Тази разпоредба сама по себе си не предвижда санкция, а установява изискванията, на които трябва да отговарят пътните превозни средства за движение по пътната мрежа.
Според нормата на чл. 140, ал. 2 ЗДвП условията и редът за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и редът за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства се определят с наредба на министъра на вътрешните работи, съгласувана с министъра на транспорта и съобщенията и министъра на отбраната – Наредба № I-45 от 24.03.2000 г.
Съгласно чл. 18б, ал. 2 от цитираната наредба при служебно прекратяване на регистрацията на основание чл. 18б, ал. 1, т. 8 във връзка с чл. 18, ал. 1, т. 2 се уведомява собственикът на превозното средство, вписан в регистъра. Изискване за уведомяване е въведено и в разпоредбата на чл. 574, ал. 10 от Кодекса за застраховането (КЗ), според която Информационният център уведомява собствениците на превозни средства, за които не е сключен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите или сключеният застрахователен договор е бил прекратен и не е подновен, като им дава 14-дневен срок от датата на изпращане на уведомлението да представят доказателства за наличие на сключен и действащ застрахователен договор. По силата на чл. 574, ал. 11 КЗ, когато в посочения срок не бъдат предоставени доказателства за сключена застраховка, Гаранционният фонд уведомява компетентния орган да прекрати регистрацията на превозното средство.
В конкретния случай по делото липсват каквито и да било доказателства собственикът на автомобила, управляван от жалбоподателя, да е бил надлежно уведомен както от Информационния център към Гаранционния фонд, така и от органите на „Пътна полиция“ за служебното прекратяване на регистрацията на моторното превозно средство поради липса на сключена застраховка „Гражданска отговорност“. Липсата на уведомяване изключва субективния елемент от състава на вмененото нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, предпоставящо знание за факта на прекратената регистрация. Същевременно по делото е представено копие от застрахователна полица, установяваща, че валидна застраховка за процесното МПС е сключена още на 09.08.2026 г. – непосредствено след проверката.
Съгласно разпоредбата на чл. 143, ал. 10 ЗДвП служебно се прекратява регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 КЗ, като същата се възстановява служебно при предоставени данни за сключена

застраховка от Гаранционния фонд по реда на чл. 574, ал. 6 КЗ или по желание на собственика след представяне на валидна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите.
При тези обстоятелства съдът намира, че материалноправните предпоставки за издаване на оспорената заповед не са били налице, поради което тя се явява незаконосъобразна и следва да бъде отменена.
С оглед изхода на правния спор и отмяната на административния акт претенцията на ответната страна за присъждане на юрисконсултско възнаграждение се явява неоснователна и не следва да бъде уважавана.
С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК жалбоподателят има право на разноск. Същите възлизат на 405,11 евро, от които 5,11 евро за държавна такса и 400,00 евро заплатен в брой адвокатски хонорар.
По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-004011 от 04.08.2026 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи.
ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Д. Б. Д. разноски по делото в размер на 405,11 евро (четиристотин и пет евро и 11 евроцента).
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. последно от ЗДвП.
Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл. 137 от АПК.